

LEVEL 1:

UITDAGING

TRIGO

‘Klim erop dan.’ Brahim kijkt me van opzij aan. ‘Of durf je niet?’

Ik kijk naar het hoge hek voor me. Daarachter is de nieuwe escape room. Door het doek, dat rond het hele hek gespannen is, kan ik geen enkele glimp van de escape room opvangen.

Ik weet zeker dat dit niet mag, de eigenaar probeert niet voor niets om alles al maanden geheim te houden.

Maar de uitdagende blik van Brahim maakt dat ik dat helemaal vergeet.

‘Natuurlijk durf ik wel.’

Ik denk niet langer na en grijp het hek door het doek heen beet. Het is glad, ik heb nauwelijks grip, maar toch weet ik mezelf omhoog te hijsen.

Het hek is hoog, nog hoger dan het leek toen ik ervoor stond.

Wat als iemand ons ziet? Ik probeer om me heen te kijken, maar daardoor glijd ik bijna weg.

‘Lukt het?’ vraagt Brahim lachend van beneden. ‘Of heb ik eindelijk iets gevonden wat te hoog voor je is?’

‘Nee, hoor.’ Mijn vingers verkrampen, maar toch zet ik door. Ik klem mijn handen om de bovenrand van het hek en trek mezelf het laatste stukje naar boven. Klimmen is nooit mijn sterkste punt geweest, ik ben beter in sprongen maken. Bij het freerunnen ben

ik altijd jaloers op Coco, die overal binnen een paar tellen op klimt.

Maar dan zit ik eindelijk boven op het hek.

‘En?’ vraagt Brahim. ‘Hoe heet-ie? Is het een horror-thema? Alsjeblieft, zeg dat het te maken heeft met geesten en bloed en...’

‘De naam is afgedekt.’ Ik kijk naar het tweede doek, dat de naam van de escape room verbergt. Verder ziet de villa er nog altijd even eng uit. Toen ik hoorde dat dit een escape room werd, verbaasde het me niets. De twee kleine, spitse torentjes en de houten veranda lijken zo uit een horrorfilm te komen.

‘Dus we weten nog steeds niets?’ Brahim schopt met de punt van zijn gymp tegen het hek.

‘Hé, wat moet dat daar!’

Brahim en ik schrikken op van een harde stem. Aan de overkant van de straat komen twee agenten onze kant op. Mijn hartslag schiet omhoog. Ik bevries, maar Brahim wenkt me naar beneden te komen.

‘Tri...’

‘Jongeman!’ Een van de twee agenten steekt zijn hand in de lucht. ‘Kom onmiddellijk van dat hek af!’

‘Rennen!’

Brahim is er al vandoor. Zo snel als ik kan spring ik van het hek af en ga achter hem aan.

Binnen een paar tellen haal ik hem al in en ga hem voor het park in. Ik spring over de fietspoortjes, maar Brahim wurmt zich erdoorheen.

Ik kijk over mijn schouder. Komen die agenten achter ons aan?

‘Sneller, Bra!’

‘Noem me niet zo!’ hijgt Brahim. Sinds hij weet dat ‘bra’ Engels is voor beha, wordt hij laaiend als ik hem zo noem. ‘Ik maak je af.’

Ik grijns. ‘Dan moet je me eerst zien in te halen!’

We rennen langs de fontein. Ik spring op de rand en snijd zo een stuk af. Dan door het kleine speeltuintje, langs een druk terras en via het grote grasveld het park weer uit.

Pas als we een paar straatjes zijn ingeschoten, durf ik weer achterom te kijken.

Er is geen spoor van de agenten te bekennen. Yes!

Brahim hijgt uit met zijn handen op zijn knieën. ‘Waren het collega’s van je pa?’

‘Ik weet het niet...’ Ik blijf om me heen kijken. ‘Volgens mij niet. Dan had ik ze wel herkend, en zij mij.’

Brahim zucht. ‘Dit was pas ontsnappen... Daar is die *beste escape room van Nederland* niets bij!’

Ik laat zijn woorden op me inwerken. In mijn hoofd ontvouwt zich een plan en ik voel mijn bloed bruisen.

‘Weet je wat? We gaan vanavond terug.’

‘Sorry?’ Brahim kijkt hijgend op.

Ik kan nauwelijks nog stilstaan. ‘Vanavond breken we in.’

Ik zie het al helemaal voor me. Maandag kan ik op school vertellen hoe de escape room eruitziet, nog voordat hij officieel open is.

Zou Coco met ons mee willen? Ik zie haar gezicht voor me, met die tientallen sproetjes. Sinds zij met ons meetraint, geef ik altijd een beetje extra. Het lijkt

wel of mijn sprongen nog hoger en gevaarlijker worden.

Brahim schudt zijn hoofd. 'Bij een escape room breek je út, niet in.'

'Wij wel.' Ik denk na. 'Ik ken dat trucje van mijn vader nog, we komen zo binnen.'

Zodra ik het zeg, voel ik het stukje weer. Het stukje dat in mijn keel klem zit sinds hij dood is. Op sommige dagen denk ik dat het weg is, maar dan ineens is het er weer. Het is net een stukje appel, maar ik krijg het niet weggespoeld met water.

Brahim kijkt me aan. 'Je bent gestoord. Wat als die agenten ons zien? Ze matsen jou heus niet omdat je pa een agent was, hoor!'

'Niemand ziet ons als we eenmaal binnen zijn. Ik weet dat het krankzinnig is, maar stel je eens voor: we kunnen eindelijk zien hoe het er vanbinnen uitziet!'

Ik zie Brahim twifelen, nu moet ik snel zijn.

'We vragen Coco mee.' Ik hoor hoe gretig ik klink en voeg er snel aan toe: 'En Eva natuurlijk. Met z'n vieren moet het lukken. Ik daag je uit.'

Die laatste vier woorden hebben een magische werking op Brahim. Zoals altijd beginnen zijn ogen te twinkelen.

'En mag ik dan iets voor jou verzinnen?'

Ik heb hem. Brahim is verslaafd aan uitdagingen verzinnen. Laatst liet hij me op het dak van de school klimmen tijdens de grote pauze. Eva werd gek toen ik via de regenpijp omhoogklom, maar toen ik boven stond, barstte het applaus los. Zelfs de meester klapte mee.

‘Prima,’ zeg ik. ‘Doe je mee?’

‘Goed...’ zegt Brahim langzaam en er verschijnt een grijns op zijn gezicht.

Wedden dat hij iets goors voor me verzint? Laatst had hij het al over die insectenburgers van de supermarkt.

‘Ik doe mee als jij...’ Brahim laat een kleine stilte vallen. ‘... met Eva zoent.’

‘Met Eva?’ In mijn hoofd gaan alle alarmbellen af. Ik ben al heel lang bevriend met Eva.

‘Ja.’ Brahim stoot me aan. ‘Eén zoen, meer is het niet.’

Ik zie Coco’s gezicht weer voor me. ‘Kan je niet iets anders verzinnen?’

‘Nee.’ Brahim steekt zijn hand naar me uit. ‘Doe je het?’

Ik móét die escape room vanbinnen zien. Bovendien kan ik nu niet meer terugkrabbelen. Brahim is niet gek, hij snapt dan meteen dat er iets aan de hand is. Als hij erachter komt van Coco laat hij me geen seconde meer met rust.

Ik pak Brahims hand en schud hem. ‘Goed.’

Na de freerun-training blijf ik met Coco achter op de halfpipe, die langzaam afkoelt. De zon probeert door het dichte bladerdek te komen, maar is gelukkig niet zo fel meer. Op deze halfpipe oefen ik vaak met Coco op moeilijke sprongen. Toen ze een tijdje geleden na de training bleef hangen, waren we ineens met z’n tweeën over. Sindsdien gebeurt dat elke keer.

‘Ik ga met jullie mee.’ Coco kijkt me van opzij aan en ik voel een kriebel in mijn buik.

‘Echt?’ Even was ik bang dat ze het een achterlijk plan zou vinden, maar ze straalt.

‘Natuurlijk. Ik wil die escape room ook al maanden zien!’

‘Cool! Dan zie ik je daar vanavond.’ Ik kijk even op mijn telefoon. Het is inmiddels halfzes, ik moet zo naar huis voor het eten.

‘Prima.’ Coco zet af en rent via de andere kant van de halfpipe omhoog. Bovenaan blijft ze even op de rand staan en rent weer terug.

‘Ik zeg wel dat ik met andere teamgenoten bij jou logeer.’

Coco heeft haar haarlint nog in, dat ze altijd bij de training draagt. Anders zitten haar krullen in haar gezicht en ziet ze niet waar ze rent. Al weet ik zeker dat ze zelfs met haar ogen dicht nog zou kunnen freestyle. Als Coco rent, ziet het er zo soepel uit dat ik er jaloers van word.

Nu ook, het lijkt wel of ze vliegt. Ik zet ook af en volg haar voorbeeld. We gaan steeds sneller en sneller.

‘Uitslover,’ roept Coco, als ik op het hoogste punt een handstand maak en via een achterwaartse salto beneden op de halfpipe land. Mijn gympen piepen op het staal als ik opnieuw naar boven ren. Coco zit inmiddels weer op onze plek, op de rand van de halfpipe.

Als ik op haar hoogte ben, houd ik me staande door met mijn handen op de rand te leunen. Elk aan één

kant van haar. Coco's ogen boren zich in de mijne, ze knippert niet eens.

Haar gezicht is zo dichtbij dat ik nog maar twintig centimeter hoef. Waar maak ik me druk om? Ik maak sprongen die meters ver zijn!

Maar dan herinner ik me mijn deal met Brahim. Hij was heel duidelijk: ik moet Eva zoenen, niet Coco. Hoe kan ik dat doen?

Mijn handen glijden weg. Het gaat zo snel dat ik niet meer kan reageren. Ik schuif op mijn blote onderarmen de halfpipe af en ik voel mijn huid wegbranden. Het is of ik mijn armen langs een enorme kaasschaaf haal.

Onder aan de halfpipe kom ik tot stilstand. Ik bijt mijn kiezen op elkaar als ik naar mijn armen kijk. Er zitten twee landingsbanen aan bloed van mijn polsen tot aan mijn ellebogen. Mijn vel lijkt net loshangend behang.

Coco springt naar beneden. 'Dat ziet er vreselijk uit. We moeten naar het ziekenhuis!'

Het lukt me nauwelijks om te antwoorden. Ik durf op metershoge gebouwen te klimmen, maar ziekenhuizen bezorgen me doodsangst.

Ik zie pap altijd voor me, met al die slangen en piepende apparaten. Ik dacht écht dat hij het zou redden na dat auto-ongeluk...

'Het gaat wel,' zeg ik. 'Ik doe thuis gewoon...'

'Doe niet zo achterlijk.' Coco pakt me bij de hand en sleurt me mee. 'Kom.'

EVA

Waar blijft Trigo? Hij heeft geen training meer, maar toch is hij nergens te zien. Zijn moeder is een halfuur geleden het huis uitgesneld en in de auto gesprongen, maar verder ligt het huis er doodstil bij.

Er is toch niets aan de hand?

Ik heb Trigo al een paar berichtjes gestuurd, maar er komt geen antwoord.

Het enige berichtje dat ik kreeg, was van Brahim:

Uitdaging van Trigo: vanavond inbreken in de escape room! ZEG DAT JE BIJ MIJ SLAAPT!

Het duurde even voordat ik begreep wat er stond. Dit ging natuurlijk over die nieuwe escape room, die aan de rand van de stad wordt gebouwd. In die enge villa, die al jaren leegstaat.

Ik kijk nog een keer naar het berichtje. Soms lijkt het wel of Trigo zich nergens door laat tegenhouden. Niet door hoogtes, niet door dichte deuren.

Ik herinner me hoe hij laatst op het dak van de school stond, met wapperende haren en zijn armen wijd alsof niemand hem iets kon maken.

Zo voel ik me tijdens het schrijven. Ik kijk naar de blocnote op mijn schoot.

Overall snoeren, gepiep en meters die uitsloegen.

'Dat hoort zo,' vertelde je, maar ik vond het allesbehalve normaal.

En aan jouw gezicht te zien was je er ook nog lang niet aan gewend.

Ik schrijf vaker persoonlijke verhalen, maar dit komt wel heel dichtbij.

Wat zou Trigo ervan vinden als hij dit las? Vindt hij het wel goed dat ik over hem schrijf?

Ik kijk weer naar het berichtje van Brahim.

Uitdaging van Trigo.

Waarom zou hij zoiets verzinnen? Ze zijn helemaal gek geworden en dat ga ik ze laten weten ook.

Dan hoor ik een auto de straat in rijden.

Als ik opkijk, herken ik de auto van Trigo's moeder. Ik veer op. Zit Trigo erin? Ja, ik zie zijn bijna lichtgevende blonde haren op de bijrijdersstoel.

Waarom is ze hem met gierende banden gaan halen? Is er inderdaad iets gebeurd?

Als Trigo uitstapt, zie ik het. Zijn armen zitten allebei ingepakt in hagelwit verband. Is hij gevallen bij de training? Trigo valt nooit, ik heb er nooit bij stilgestaan dat dat kon gebeuren. De angst die ik voel als hij weer eens op een hoog gebouw staat, is vooral mijn eigen angst. Alsof ik daar sta, alsof ik kan vallen.

Ik doe het raam open om hem te roepen, maar dan gaat er nog een portier open. Eerst denk ik dat het Brahim is die uitstapt, maar zijn krullen zijn veel donkerder. En dan zie ik het.